

LIBRIS

We know
books

AISHA BUSHBY

*A Pocketful
of Stars*

*Cu buzunarul
plin de
stele*

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2024

CHAPTER 1

Mum always turns everything into a game. Even boring days out to the theatre.

‘When the play starts,’ Mum says, ‘count the number of times the cast say Rapunzel’s name. Apparently they say it seven times in the first seven minutes!’ She pauses, looking between me and my best friend Elle. We glance at each other and frown. ‘Seven!’ Mum repeats, like this should mean something to us. ‘The witching number?’ She looks disappointed. ‘Oh, never mind.’

I can’t help but laugh. Mum’s games don’t always make sense, because her brain works in mysterious ways.

We’re at a coffee shop next door to the theatre, having cake and hot chocolate while we wait to watch an afternoon performance of *Rapunzel*.

‘Fine, you think of a better game to play while we watch,’ she says, chucking her napkin at me, grinning.

‘We could just watch the play?’ I offer.

Mum snorts, shaking her head. ‘Boring.’

‘OK, fine.’ I think for a moment. ‘How about we count the number of times the cast says “hair”?’ I suggest. ‘Isn’t that what the story is about?’

It’s Mum’s turn to laugh. ‘*Rapunzel* isn’t about hair!’ she says. ‘I’ve never heard something so ridiculous. It’s about freedom, and independence, and exploring the world.’

CAPITOLUL 1

Mama transformă mereu totul într-un joc. Chiar și zilele plictisitoare petrecute la teatru.

— Când începe piesa, spune mama, să numărați de câte ori pronunță actorii numele lui Rapunzel. Cică l-ar pronunța de șapte ori în primele șapte minute!

Face o pauză cât să-și mute privirea de mine la cea mai bună prietenă a mea, Elle, și înapoi. Ne uităm și noi una la cealaltă și ne încruntăm.

— De șapte ori! repetă mama, de parcă asta ar trebui să însemne ceva pentru noi. Numărul vrăjitoarelor? spune ea, părând dezamăgită. Of, nu mai contează.

Nu mă pot abține să nu râd. Jocurile mamei nu au întotdeauna sens, fiindcă mintea ei funcționează în moduri misterioase.

Suntem la o cafenea de lângă teatru, mâncăm câte o prăjitură și bem ciocolată caldă, în timp ce așteptăm să începă spectacolul *Rapunzel*.

— Bine, atunci găsiți voi un joc mai bun pe care să-l jucăm în timp ce ne uităm la piesă, spune ea, aruncându-și șervețelul spre mine, rânjind.

— Am putea să ne uităm pur și simplu la spectacol, îi sugerez eu.

Mama pufnește pe nas și clatină din cap.

— Plictisitor.

— Bine, zic eu, gândindu-mă câteva clipe. Ce-ai zice să numărăm de câte ori spun actorii cuvântul „păr”? Nu despre asta e povestea?

E rândul mamei să râdă.

— *Rapunzel* nu e despre păr! spune ea. N-am mai auzit niciodată ceva atât de ridicol. E vorba despre libertate, independență și explorarea lumii.

While Mum talks, I look up a line from the story on my phone and read it out, smirking. "Rapunzel, Rapunzel, let down thy hair." You have to admit, Mum, it does seem to be about hair...'

'Cheeky,' Mum says, taking a sip of her coffee. 'Anyway, what about you, Elle, what do you think we should count?'

Elle, who's been watching us talk back and forth like a referee at a tennis match, chimes in. 'We've been doing Shakespeare at school this year, and apparently whenever anyone performs *Macbeth*, it's bad luck to say his name in the theatre before the play!'

Mum looks genuinely interested. 'Yes, I have heard this! But also, did you know...'. And soon enough Mum and Elle have launched into a conversation about different traditions in the theatre – something I could never talk about.

Elle's like a chameleon, she always knows what to say. She changes personalities depending on who she's around and can talk to just about anyone, like Mum. I'm just a plain old lizard, darting into the corner of every room I enter.

While they talk, I get distracted by the countdown on my phone. *Fifteen minutes.*

That's when tickets to the biggest video gaming convention of the year are released. Dad promised he would go with me if I could get us both tickets. I've been saving up my birthday money for it.

The thing is, they can sometimes sell out in minutes, so you have to be quick.

'Hurry up, Safiya!' Mum calls. I look up and find her at the door of the coffee shop tapping her feet, impatient to leave.

Mum and I look so similar we could almost be twins, apart from our hair and my glasses. We both have olive skin and brown eyes. Except Mum has black curls that float down her back, whereas my hair hangs by my waist in limp waves.

În timp ce vorbește, eu caut o replică din poveste pe telefon și o citesc cu voce tare, rânjind.

— „Rapunzel, Rapunzel, coboară-ți părul până la mine.“ Trebuie să recunoști, mamă, că pare să fie despre păr...'

— Bine că ești tu isteată, spune mama, luând o gură din cafea. Tu ce zici, Elle? Ce ar trebui să numărăm?

Elle, care până atunci își plimbase privirea de la mine la mama și înapoi, ca un arbitru de tenis, se alătură dezbaterii.

— Anul ăsta îl studiem pe Shakespeare la școală și se pare că, de fiecare dată când se joacă *Macbeth*, aduce ghinion să-i spui numele în sala de teatru înainte de începerea spectacolului!

— Da, am auzit despre asta! zice mama cu vădit interes. Dar știai că...

Și imediat se lansează amândouă într-o discuție despre tradițiile din lumea teatrului – un subiect despre care eu n-aș putea să vorbesc niciodată.

Elle e ca un cameleon, știe întotdeauna ce să spună. Își schimbă personalitatea în funcție de persoana în preajma căreia se află și poate să discute cu aproape oricine, la fel ca mama. Eu sunt doar o amărâtă de șopârlă, o zbughesc în colțul oricărei încăperi în care intru.

În timp ce ele vorbesc, atenția îmi este atrasă de numărătoarea inversă de pe telefonul meu. *Mai sunt cincisprezece minute.*

Atunci se pun în vânzare biletele pentru cea mai mare convenție de jocuri video a anului. Tata mi-a promis că merge cu mine, dacă reușesc să cumpăr bilete pentru amândoi. Mi-am păstrat toți banii primiți de ziua mea pentru asta.

Problema e că uneori se epuizează toate biletele în câteva minute, așa că trebuie să fii rapidă.

— Hai mai repede, Safiya! mă strigă mama.

Ridic privirea și o văd în ușa cafenelei, bătând din picior, gata să plece.

Eu și mama semănăm atât de mult, încât am putea să fim luate drept gemene, dacă nu punem la socoteală părul diferit și faptul că eu port ochelari. Avem amândouă pielea măslinie și ochii căprui. Doar că mama are niște bucle negre care îi joacă pe spate, în timp ce părul meu atârână până la talie în valuri pleoștite.

‘Mum, the play doesn’t start for another half-hour,’ I protest. Secretly I want to stay here long enough to buy the tickets before we go inside. But if I tell Mum that she won’t understand.

‘I want to find our seats early, get comfortable!’

‘And that takes half an hour?’

Mum sighs, opens her mouth to retort, and then storms out of the coffee shop.

I can’t help but roll my eyes. Mum can be so hot and cold sometimes, like a sunny winter’s day. Things can be going really well, then suddenly everything changes.

The truth is, even though Mum and I look alike, we’re not very similar in other ways. Often it’s like we’re on different pages of the same book, always just missing each other as the page turns.

‘Come on, Saff,’ Elle says, reaching for my hand. She’s used to mine and Mum’s bickering now.

When we get into the theatre foyer it’s packed, and I walk with Elle until we find Mum outside the hall, tickets in hand. She hasn’t seen us yet.

Elle says she’s going to pop to the toilets quickly so I stop, for a moment, and watch Mum standing there alone. Her eyes are far away, like they’re in a different world entirely. Mum’s been so intense about this show, more than I’ve ever seen her before. You’d think we were going to the West End, not the local theatre in our tiny town.

A member of staff approaches her and Mum’s eyes focus again. ‘No thank you,’ she says when the woman asks if she needs any help. ‘I’m just waiting for my daughter and her friend.’ Then she comments on how lovely the woman’s earrings are and her face lights up as she tells Mum that she made them herself. Soon enough they’re in a full-blown conversation about jewellery-making, even though Mum knows nothing about it.

— Mamă, mai e o jumătate de oră până începe spectacolul, protestez eu. În realitate, îmi doresc să rămân în cafenea suficient de mult timp încât să cumpăr biletele înainte să intrăm în sala de teatru. Dar dacă îi spun asta mamei, n-o să înțeleagă.

— Vreau să ne găsim locurile din vreme și să ne facem comode!

— Și asta durează jumătate de oră?

Mama oftează, deschide gura ca să-mi dea o replică, apoi pleacă nervoasă din cafenea.

Nu pot decât să-mi dau ochii peste cap. Mama are uneori niște schimbări de dispoziție, ca vremea într-o zi însoțită de iarnă. Totul merge bine, apoi, brusc, lucrurile o iau razna.

Adevărul e că, deși arăt la fel ca mama, în multe alte privințe nu ne asemănăm. De multe ori, parcă ne-am afla pe paginile diferite ale aceleiași cărți și ne ratăm la mustață pe măsură ce dă cineva foaia.

— Haide, Saff, spune Elle, întinzându-se să mă ia de mână.

S-a obișnuit până acum cu ciorovăielile dintre mine și mama.

Când ajungem în foaierea teatrului, e deja înțesat de lume și înaintez împreună cu Elle până ce o găsim pe mama în fața sălii, cu biletele în mână. Încă nu ne-a văzut.

Elle spune că se duce repede până la toaletă, așa că mă opresc o clipă și o privesc pe mama cum stă singură acolo. Are privirea rătăcită undeva departe, parcă într-o cu totul altă lume. A făcut mare caz de spectacolul ăsta, mai mult ca niciodată. Parcă mergeam în West End¹, nu la teatrul local din orașelul nostru.

O angajată se apropie de ea și mama revine cu picioarele pe pământ.

— Nu, mulțumesc, spune ea, când femeia o întreabă dacă are nevoie de ajutor. Le aștept pe fiica mea și pe prietena ei.

Apoi îi spune femeii că are niște cercei minunați, iar acesteia i se luminează fața când o anunță pe mama că și i-a făcut singură. În scurtă vreme, sunt prinse într-o discuție animată despre bijuteriile artizanale, deși mama habar nu are despre așa ceva.

¹ Cartier cosmopolit din Londra, cu treizeci și nouă de teatre, considerat una dintre zonele de elită ale dramaturgiei mondiale, cu spectacole impresionante și actori faimoși (n. tr.).

Mum's good at talking to people, being a lawyer. She knows exactly what to say at all times. I'm different. I only know how to express myself in video games. Instead of words, I use spells and incantations.

Once the woman leaves, Mum's face falls into a frown. She checks her watch and glances anxiously across the foyer, just as Elle taps me on the shoulder. Then Mum sees us. Except she sees Elle before me, because she stands out way more than I do, with her bright red mane like a beacon of light.

'There you are!' Mum says, relieved, but I can hear the annoyance in her voice too.

I check the time. Five minutes until the convention tickets are released.

'I'm just going to the toilet!' I say. 'Be back in a second.'

Mum lets out a noise that sounds like a monster is living inside her. She hands me my ticket, barely looking at me now. 'You'll have to find your seat alone,' she warns, like I'm five years old, and not thirteen.

Once Mum and Elle have disappeared inside the hall I run back outside the theatre and into the coffee shop again, where they have Wi-Fi. I log in to my account and watch the countdown.

Two minutes.

'Did you want a drink?' the person behind the counter asks.

I stare at him blankly.

'You're not really supposed to be in here without a drink,' he clarifies, a little more sternly.

I hate being told off.

My eyes dart between the coffee-shop guy and the countdown on my phone, and I panic, frozen. I try to open my mouth but it's like it's glued shut. I am not good under pressure with strangers. So I just shake my head and run back out on to the street.

Mama se pricepe să discute cu oamenii, fiindcă e avocată. Știe exact ce să spună, în orice situație. Eu nu sunt așa. Nu știu să mă exprim decât prin jocurile video. În loc de cuvinte, folosesc vrăji și incantații.

După ce pleacă femeia, chipul mamei capătă o expresie încruntată. Se uită la ceas și privește de jur împrejurul foaierei, tocmai când Elle mă bate pe umăr. Apoi ne vede și mama. Doar că o zărește pe Elle înaintea mea, fiindcă iese în evidență mai mult decât mine, cu părul ei înfocat și roșu, ca un semnal luminos.

— Aici erați! spune mama, ușurată, dar nu-mi scapă nici iritarea din vocea ei.

Mă uit la ceas. Mai sunt cinci minute până se pun în vânzare biletele pentru convenție.

— Mă duc până la toaletă! spun eu. Mă întorc imediat.

Mama scoate un sunet de parcă înăuntrul ei s-ar fi dezlănțuit un mic monstru. Îmi dă biletul meu, abia aruncându-mi o privire.

— O să trebuiască să-ți găsești singură locul, mă avertizează ea, de parcă aş avea cinci ani, nu treisprezece.

După ce mama și Elle dispar în sală, ies din teatru și intru din nou în cafenea, unde au Wi-Fi. Mă autentific în contul meu și urmăresc numărătoarea inversă.

Două minute.

— Vrei ceva de băut? mă întrebă bărbatul din spatele tejghelei.

Mă uit înmărmurită la el.

— N-ai voie să stai aici dacă n-ai de gând să comanzi nimic, îmi explică el, mai sever.

Urăsc să fiu muștrată.

Trec cu privirea de la angajatul cafenelei la numărătoarea de pe telefonul meu și intru în panică. Încremenesc. Încerc să deschid gura, dar parcă ar fi lipită cu super glue. Nu mă descurc bine când sub pusă sub presiune în fața unor străini. Așa că scutur din cap și ies din nou în stradă.

Well done, Saff, I think, feeling embarrassed. If Mum or Elle were here they would have been able to talk to him and say. 'Yes, just an orange juice please,' and buy the tickets to the gaming convention, and everything would be fine.

Instead I stand on the street for fifteen minutes, where the Wi-Fi doesn't work, and there's hardly any signal. I try to load the page over and over, until all the tickets have sold out and the page shows a big sad smiley face with a pop-up bubble that says 'Maybe next year'.

To make everything worse, by the time I get back to the theatre the play's already started. Mum's going to be furious!

I slip into my seat after stepping on about five people's toes, almost knocking a drink out of someone's hand, and getting a few tuts from older men and women. And when I'm finally in my seat I shrink so low I'm surprised I haven't morphed into a turtle, hiding inside its shell.

I look over at Elle and she gives me a small thumbs up, before turning back to the play. Mum's next to her on the other side, ignoring me. I watch the two of them whisper to each other during the play like best friends.

At the interval Mum goes and grabs her and Elle an ice cream – vanilla for Mum, strawberry for Elle. She doesn't ask me, even though she knows chocolate is my favourite.

'Sorry,' she says. 'I didn't realize you wanted one. We both said we would get them before the play started, but you weren't here.'

Mum's all smiles and warmth, but her eyes are a warning, like a lioness ready to pounce.

'Anyway, did you count?' Mum asks, turning to Elle.

'Yes!' Elle says. 'You were right.'

Mum nods, satisfied.

When the play is over I'm the first out. I wait for Mum and Elle, but they take ages.

'Saff, your mum said I could come round tonight for dinner,' Elle says when she finally catches up with me.

Ce fraieră ești, Saff, mă gândesc, jenată. Dacă ar fi fost mama sau Elle aici, ar fi putut să-i spună „Da, vreau un suc de portocale, te rog“, să cumpere bilete la convenția de jocuri video și totul ar fi fost în regulă.

Dar eu stau pe stradă un sfert de oră, unde nu ajunge rețeaua Wi-Fi, și nici semnal nu prea am. Încerc să încarc pagina din nou și din nou, până când toate biletele se epuizează, iar pagina afișează un emoticon cu față tristă și cu o bulă de dialog pe care scrie „Poate la anul“.

Ca totul să fie și mai rău, când ajung înapoi în teatru, spectacolul începuse deja. Mama o să-și iasă din pepeni!

Ajung, în cele din urmă, la locul meu, după ce calc vreo cinci oameni pe picioare, o persoană aproape că își scapă băutura din mână când o lovesc, iar câteva femei și câțiva bărbați mai în vârstă țâțâie la mine a dezaprobare. Când reușesc, în sfârșit, să mă așez pe scaunul meu, mă fac atât de mică, încât mă mir că nu mă preschimb direct într-o țestoasă ascunsă în carapacea ei.

Mă uit la Elle, care îmi face semn discret cu degetul mare în sus, înainte să-și reîndrepte atenția spre scenă. Mama stă de cealaltă parte a ei și mă ignoră complet. Le urmăresc șușotind între ele în timpul spectacolului, de parcă ar fi cele mai bune prietene.

În pauză, mama se duce să cumpere înghețată pentru ele două – de vanilie pentru mama și de căpșuni pentru Elle. Pe mine nu mă întrebă dacă vreau, deși știe că preferata mea e de ciocolată.

— Scuze, spune ea. Nu știam că vrei și tu una. Noi două am vorbit înainte de spectacol că ne luăm înghețată, dar tu nu erai aici.

Mama e numai zâmbete și emană bunăvoință, dar ochii ei sunt amenințători, ca ai unei leoaice pe cale să atace.

— În orice caz, ai numărat? întrebă mama, întorcându-se spre Elle.

— Da! spune Elle. Aveați dreptate.

Mama aprobă din cap, mulțumită.

După ce se termină spectacolul, sunt prima care iese din sală. Le aștept pe mama și pe Elle, dar durează o eternitate până apar.

— Saff, a zis mama ta că pot să vin la voi pentru cină, spune Elle când mă prinde din urmă.

‘We’re going to watch *The Wizard of Oz*,’ Mum chimes in. ‘It’s my favourite, Elle. You’ll like it, I think. I’d love to see the theatre performance of *Wicked* one day...’

Elle and Mum walk off, talking about the rest of the play, heads bobbing enthusiastically. I hang back a step or two. They’re both confident, so it makes sense that they get along, that their relationship is easy. I should be glad, but it’s a bit like playing my favourite video game, *Fairy Hunters*, and my team wins even though I didn’t cast a single good spell. I want to be happy, but then I feel like I don’t belong, like I’m not good enough. And the bad feeling takes over the good.

I know it’s weird not wanting Elle to come round, because she’s my best friend. But Saturday nights are supposed to be our night. Mum and me.

Ever since Mum and Dad divorced, and I decided to live with Dad, they set up these Saturday visits as part of the custody agreement. Mum and I hang out in the afternoon, and then we have dinner together and a sleepover. Usually Mum cooks, sometimes it’s a takeaway, but it’s always just been the two of us.

Until today.

I can’t help but think that maybe Elle’s the daughter Mum should’ve had, the daughter she would’ve wanted.

But instead she ended up with me.

— O să ne uităm la *Vrăjitorul din Oz*, intervine mama. E preferatul meu, Elle. Cred că o să-ți placă și ție. Mi-ar plăcea să văd punerea în scenă a spectacolului *Wicked*¹ într-o bună zi...

Elle și mama se îndepărtează, vorbind mai departe despre spectacol și dând din cap entuziasmate. Eu rămân cu un pas sau doi mai în spate. Amândouă debordează de încredere în sine, așa că e firesc să se înțeleagă, să aibă o relație atât de naturală. Ar trebui să mă bucur, dar parcă joc jocul meu video preferat, *Fairy Hunters*², iar echipa mea câștigă, chiar dacă eu n-am făcut nici măcar o vrajă bună. Vreau să mă bucur, dar simt că locul meu nu e lângă ele, că nu sunt suficient de bună. Iar sentimentul acesta neplăcut îi ia locul celui plăcut.

Știu că e ciudat să-mi doresc ca Elle să nu vină pe la noi, fiindcă e cea mai bună prietenă a mea. Dar sâmbăta e seara noastră. A mea și a mamei.

De când au divorțat părinții mei și am ales să locuiesc cu tata, au stabilit vizitele de sâmbătă ca parte din acordul privind tutela asupra mea. Eu și mama ne petrecem după-amiaza împreună, apoi luăm cina și rămân peste noapte la ea. De obicei, mama gătește, iar uneori comandăm mâncare, însă întotdeauna am fost doar noi două.

Până azi.

Îmi trece prin cap că poate Elle e fiica pe care ar fi trebuit să o aibă mama, fiica pe care și-ar fi dorit-o.

În schimb, s-a ales cu mine.

¹ Unul dintre cele mai de succes musicaluri reprezentate pe Broadway, având la bază cartea *Wicked: The Life and Times of the Wicked Witch of the West* a scriitorului american Gregory Maguire; cartea este inspirată, la rândul ei, de celebrul roman al lui L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz* (n. red.).

² „Vânătorii de zâne“ (n. tr.).

CHAPTER 2

Roar!’ I growl, leaping out from behind a mirror.

XI Elle squeals and giggles and then she hides behind a rail of clothes.

We’re shopping in London today, using vouchers from our Christmas presents. I found a big fur coat so, naturally, I put it on and pretended to be a bear.

Abir and Izzy widen their eyes at one another, as if to say ‘how immature’, but I catch Izzy grinning at me.

‘You’re so funny, Saff,’ Abir says a little flatly, in a way that suggests the exact opposite.

I ignore her. She takes herself a bit too seriously sometimes.

‘Hey, Saff!’ Elle calls from across the shop. A couple of older shoppers look on disapprovingly as Elle gallops across in a zebra jacket, and suddenly I feel like shy Saff again, worried they’ll tell us off the way that man did at the coffee shop last week.

The truth is, I’ve been trying to distract myself from everything going on today. This is the first Saturday in ages that I haven’t seen Mum. Last week, after we got back from the theatre and Elle had gone home, we had an argument – a *horrid* argument – and I stormed out of Mum’s flat. She never called or texted afterwards, and I didn’t text her either, so I assumed I wasn’t going round today.

I glance at my phone. Nothing. And somehow that hurts more than Mum’s angry words. Suddenly I feel annoyed all over again. I switch off my phone, as if to get back at her for ignoring me.

CAPITOLUL 2

— **m**or! Mor! mârâi eu, sărind de după o oglindă.

Elle țipă și chicotește, apoi se ascunde după un suport de umerase.

Facem cumpărături în Londra azi, folosind cupoanele primite cadou de Crăciun. Eu am găsit o haină mare de blană și bineînțeles că am pus-o pe mine și m-am prefăcut că sunt un urs.

Abir și Izzy fac ochii mari una la alta, de parcă ar spune „câtă imaturitate“, dar o surprind pe Izzy rânjind la mine.

— Ce haioasă ești, Saff, spune Abir pe un ton plictisit, care sugerează exact opusul.

O ignor. Uneori se ia prea în serios.

— Hei, Saff! mă strigă Elle din cealaltă parte a magazinului.

Câțiva clienți mai în vârstă se uită dezaprobator la Elle când aleargă în galop spre mine, îmbrăcată într-o jachetă cu imprimeu de zebra. Și, deodată, redevin rușinoasa Saff, care își face griji că o să fie muștrată, așa cum se întâmplase cu bărbatul de la cafenea, cu o săptămână în urmă.

Adevărul e că încercam să-mi distrag atenția de la tot ce însemna acea zi. Era prima sâmbătă în foarte multă vreme când nu o vedeam pe mama. Cu o săptămână în urmă, după ce ne-am întors de la teatru și Elle a plecat acasă, ne-am certat – ne-am certat *urât* – iar eu am ieșit nervoasă din apartamentul mamei. Nu m-a sunat și nu mi-a scris după aceea, dar nici eu nu i-am trimis vreun mesaj, așa că am presupus că nu o să trec pe la ea în ziua aia.

Mă uit la telefon. Nimic. Iar, cumva, asta mă doare mai mult decât cuvintele mânioase ale mamei. Deodată, mă cuprinde din nou valul de furie. Îmi închid telefonul, de parcă încerc să mă răzbun pe ea fiindcă mă ignoră.